

maa lade være at dyrke Sukkerroer paa de Arealer, der ligger i en noget større Afstand fra Sukkerfabrikkerne, eller gaa over til for egen Regning at anlægge smaa smalsporede Jernbaner til Transport af Roerne. I begge Tilfælde vil Virkningen blive, at Staten mister den paagældende Indtægt eller i alt Fald en stor Del af den, og at der lægges Hindringer i Vejen for, at Fabrikkerne, særlig Fabrikken her paa Sjælland, kan drives efter deres oprindelige Bestemmelse.

Vi har da i Samraad med den højtærede Minister forhandlet om at faa Sukkerroerne sat ned i 7de Klasse. Det vil bevirke nogen Nedsættelse af Fragterne, men dog ikke saa megen, at man, som mange maaske har ment, kommer ned paa de gamle Takster. Selv med denne Begunstigelse vil der blive en ganske anseelig Forhøjelse fra Taksterne før Takstloven, saa vidt jeg kan skønne en Forhøjelse paa ca. 12 à 16—17 pCt. Jeg er glad ved, at den højtærede Minister har givet velvilligt Tilsagn om, at Forholdene kan blive nogenlunde gunstige for Sukkerroedyrkerne. Jeg tror ogsaa, at Staten vil være vel tjent dermed, thi den Indtægt, den har af Befordringen af Sukkerroer, er meget stor. Der befordres vistnok her paa Sjælland ca. 9,000 Vognladninger Roer og Affald til og fra Fabrikken. Det bliver en Bruttoindtægt paa 100,000—200,000 Kr. aarlig, og det er en ganske intensiv Drift, der i kort Tid skaffer disse Penge til Veje, ligesom der er den Fordel forbundet dermed, at Vognene, som kommer ind med Roer, kan gaa tilbage med Affald, altsaa faa Returfragt. Det er en Trafik, som er meget rentabel for Statsbanerne, hvad der ogsaa indrømmes fra alle Sider. Derfor haaber vi, at denne Sag nu vil kunne ordnes paa en Maade, som er tilfredsstillende for de Folk, som har forpligtet sig til gennem en Aarrække at levere Roer fra et vist Areal til Fabrikkerne, f. Eks. Fabrikken „Vestsjælland“, at de ikke skal blive henvist til deres egne private Spor. Jeg er den højtærede Trafikminister taknemmelig for, at han har taget velvilligt paa denne Sag, som jeg mener ikke alene har Interesse for Sukkerroedyrkerne, men lige saa fuldt for Staten. Naar man altsaa kan forene baade Statens og Producenternes og Roedyrkernes Interesser, saa mener jeg, at dette er et berettiget Hensyn at tage, og jeg er overbevist om, at det vil finde Tilslutning hos Tingets Medlemmer, saaledes som det har fundet det hos den højtærede Trafikminister. Jeg tror ikke, man her i Tinget skal

være bange for, at der skjuler sig noget som helst Beskyttelseshensyn til Sukkerroefabrikkerne eller til Aktionærerne. Det er de private Sukkerroedyrkere, der er blevet foretøret ved uforholdsmæssige Takstforhøjelser, som faar Fordelen af Nedsættelsen, og Staten beholder den store og gode Indtægt, som jeg ikke tror, den saa let kan skaffe sig ved Transport af andre Varer.

H. P. Hansen (Randers Amts 1ste Valgkreds): Jeg vil begynde med at sige, at det ærede Medlem fra Odder (Hegelund-Lange) ikke maa opfatte det, jeg nu vil sige, som en Indledning til en Debat med ham om Dr. Hindhede, det har jeg ikke Lyst til af mange forskellige Grunde. Da jeg hørte det ærede Medlem fra Odder tale om Dr. Hindhede, kom jeg imidlertid i Tanke om, at jeg en Dag i Reolen ved Læseværelset havde fundet et Hæfte, som hedder „4de Beretning fra M. Hindhedes Kontor for Ernæringsundersøgelser, Æggehvideminimum paa Brødkost, Brødgehvidens Værdi o. s. v.“, og rent tilfældig kom jeg til at læse noget i denne Beretning. Jeg vil ikke sige, at det, jeg læste, i og for sig interesserede mig, uden for saa vidt som man naturligvis kan sige, at det kan interessere en at se, hvor galt man kan opføre sig, havde jeg nær sagt, og hvor meget man kan sige og faa ikke blot tilsyneladende, men ogsaa virkelig fornuftige Folk til at sluge, som var det god Latin. Paa første Side af denne Beretning, som Dr. Hindhede har afgivet for de 16,000 Kr. om Aaret, han faar af Staten, fortæller han følgende, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse: „Hvis Befolkningen vil vedblive at formere sig som hidtil, synes det, som om der snart i det mindste i Europa vil blive Mangel paa Næringsmidler; der vil ikke alene blive „Kød-nød“ men ogsaa „Brød-nød.“ Jeg skal her gøre opmærksom paa, at det jo er over hundrede Aar siden, at Malthus fortalte os, at der var Fare for det samme, idet Befolknings-tilvæksten foregik efter Forholdet 1—2—4—8—16—32 o. s. v., medens Fødemidlernes Mængde kun voksede i Forholdet 1—2—3—4—5—6 o. s. v. Det har vist sig, at det, Malthus i sin Tid fortalte sine Medborgere, og som vi nu kan læse om, var en Fabel, og naar jeg læser, at Dr. Hindhede har Betæneligheder med Hensyn til, hvorvidt Jorden kan brød- og kødføde Folk i alt Fald i Europa, saa tænker jeg paa Malthus og hans Fabel og siger: „Det turde være Løgn alt sammen!“